

Скобелева. По направенитѣ смѣтки, началника на Шипченската отбрана считаше, че едновременно съ спущанieto въ Иметли на дѣсната обходна колона, къмъ този пунктъ ще се приближи отъ западъ и генералъ Карцевъ, и по този начинъ Иметлийската колона ще се усили още съ 5—6 баталиона и толкова ескадрона и сотни.

На 25-то вечерта тѣзи надѣжда изчезна. Главната квартира извѣстяваше, че генералъ Карцевъ, при движението си напредъ прѣзъ Троянския проходъ, срѣщналъ силно съпротивление отъ противника и неодолими прѣпятствия отъ мѣстността, поради което щѣлъ да закъснее. Оставаше слѣдователно да се смѣта само на собственнитѣ сили. Освѣнъ това, турския отрядъ отъ Карлово, като оставенъ свободенъ, можаше сѣщо да трѣгне прѣзъ Калрферъ и да заплашва тила и дѣсния флангъ на Иметлейския отрядъ. Това вече бѣше единъ сериозенъ мотивъ за да се неиспуска изъ прѣдъ видъ възможността и на фронталната атака.

Но независимо отъ всичко това, на 26-то вечерта, генералъ Радецки получи свѣдѣния, че въ движението на Скобелева се срѣщатъ сериозни прѣпятствия и че възможно е тѣзи колона да позакъснее съ събирението си въ Иметли. Въ заключение Скобелевъ пишаше, че къмъ сутрента или пладнѣ на 27-мо, той ще събере по-големата частъ отъ силитѣ си у южнитѣ поли на планината и въ случай, че Трѣвненската колона атакува, той ще я поддържи съ каквото има подъ рѣка. Всички тия свѣдѣния, макаръ и малко утѣшителни, все още даваха основание да се вѣрва, че може би работитѣ нѣма да достигнатъ до необходимостта да се атакува и фронтално.

На 27-мо число деня бѣше ясенъ и отъ Св. Никола се виждаше добре всичко, което ставаше доло въ полето. Съ затаено дихание слѣдеше генералъ Радецки за маневриранieto и еволюцитѣ на своитѣ обходни ко-